

Website op de schop!

Door Annetje van der Wal

Mede door de komst van tablets en smartphones is onze huidige website te star en onge-schikt geworden.

In een blog en zomerdag bericht heeft het bestuur gevraagd om de nieuwe website in WO-press te laten maken. Tegengestemd bleef van mijn kant. Maar nu heb ik een plan op dit vlak.

Responsive

In maart 2016 krijgen we een responsive website. Dit wil zeggen dat de website op verschillende apparaten (tablet, smartphone) goed werkt. Daarnaast wordt de nieuwe website van de Vereniging een informatie- en inspiratieplatform worden voor de leden en de kinderen met taacyllidicrophthalmitis. De website kan ook af toe-nogproberen, mensen die niet zien hoe het werkt, maar ook voor hun sociale netwerk (ouders, partners, familie, vrienden). Maar ook voor extra informatie, maal downloaders, maar ook om te printen en zich voor activiteiten of de landelijke Landdag aan te-schrijven.

Guido's... (text is too blurry to read)

De geschiedenis van...

Mede door de komst van... (text is too blurry to read)

Jaargang 17, nr 59

December 2015

Ik verloor het zicht in mijn rechteroog volkomen onverwacht in een tijd van 48 uur in het weekend dat de jongste lente begon. Een schokkende gebeurtenis.

Ik bezocht sindsdien het ziekenhuis ontelbare keren en was kind aan huis op de poli's Oogheelkunde, Interne Geneeskunde en Neurologie. Mijn oogarts bleek een knappe techneut, de internist heb ik één keer gezien en daarna liet hij alles over aan een vrolijke verpleegkundige en de neuroloog was een goedmoedige dikzak die mij leefregels voorschreef die hij zelf ook weleens kon navolgen. De aandacht voor de medische kant van de zaak was prima, daar heb ik geen klachten over. De aandacht voor de mentale kant van de zaak was bedroevend. Het enige dat ik te horen kreeg van de oogarts was: 'u zult de eerste drie maanden heel moe zijn'. Verder werd er met GEEN WOORD gesproken over mijn verlies.

Ik verloor wel zomaar opeens, op klaarlichte dag, een heel oog. Dat is een GROOT VERLIES. Mijn venster op de wereld was ineens gehalveerd. Letterlijk. Ik was ook angstig, als het met het ene oog zo makkelijk kon gebeuren, waarom dan niet ook met het andere? Dan zou ik geen blindiaan zijn, maar stekeblind. Ik was niet onvoorbereid op verlies. Het leven had mij al wat lessen geleerd. Ik wist zo'n beetje wat mij te doen stond. Om te beginnen zei ik allerlei verplichtingen af en leefde ik op de vierkante centimeter. Door het 'moeten' te verminderen is er ruimte om te zijn met alles wat zich aandient. Dat geeft mentale ruimte.

Ik besloot te blijven werken. Deels omdat ik me als niet-verzekerde-zelfstandige niet kon veroorloven geen inkomen te genereren, maar ook omdat de dagelijkse routine goed helpt bij het niet verdwijnen in de diepe afgrond van verlies.

Mijn blog runningrita.nl is ook een grote steun. Ik kon en kan er mijn ei kwijt, en houd toch ook afstand, want wat ik in de diepste ellende schrijf, publiceer ik niet. Ik heb alles bij elkaar veertien blogs geschreven over alles wat er gebeurde na dat eerste lenteweekend.

Voor Vereniging OOG in OOG ga ik columns schrijven. Ik verheug me erop. Wordt vervolgd. Rita Verduin